

הספד ללאה גרשוני

שמעתי בתדהמה אתמול שלאה מתה. איך זה יכול להיות, כל כך חזקה, מלאת חיים, אופטימית, החלפת מסתם בלב קטן עליה, היא כבר עשתה זאת פעם אחת.

לאה וביבי מלווים את כל חיי. ויותר מכך, ביבי היה חבר ילדות קרוב של אבא, כך שגם הסיפורים על תחילת נהלל והילדות של אבא שזורים בנוכחות של ביבי.

אני בת כיתתו של אייק, אך תמיד נהנתי לשוחח עם לאה. מזה 20 שנה אני רואת החשבון של משק גרשוני, בהתחלה טיפל בכך ביבי ואחרי שנפטר לאה. כל חודשיים הינו נפגשים כדי להכין את הדוח לרשויות, וזה תמיד היה תירוץ לדבר על דברים מעניינים, מה קורה בנהלל, מה קורה בארץ, והכי חשוב סיפורים על העבר. כמובן שגם לאה היתה מצטרפת לשיחה הקולחת וכך עוברת לה שעה בנעימים. מסורת זו נשמרה על ידי שתינו עד היום.

במהות שלה, לאה לא היתה איכרה, היא אהבה אומנות וחיי חברה, לבלות בעיר הגדולה ולהתחכך עם הרבה אנשים. השאירה אותה כאן האהבה בינה לבין ביבי. כל מי ששהה במחיצתם ראה את האיכפתיות והפירגון ההדדי. בסוף ימיו של ביבי, הדאגה האין סופית שלאה הרעיפה עליו, בוודאי עזרו לו, הם היו עבורי השראה לזוגיות יפה.

ללאה היה חוש אומנותי נהדר והתבטא בעיצוב ותפירה, בציור, בפיסול ובעבודות יד. כל דבר שעשתה, נעשה בטוב טעם. האהבה לאומנות פלסטית נתנה לנו מכנה משותף, הלכנו לחוג לציור ביחד, לחוג לפיסול, וכמובן אין סוף דיונים על תפירה עם אמא שלי. השיחה עם לאה תמיד קולחת על כל נושא שבעולם.

אתגעגע אליה

טלי